

Gömöri György

Provanszi szélután

A szél, a szél, a misztrál, a forró szél
ostromolja a dombon álló házat,
hajlítgatja a fiatal ciprusokat a kertben,
az olajfákról is próbál letépni pár levelet.
Ma még nem lehet, de holnap már
kiülhetünk a teraszra, ahol karcsú üvegekben
égnek a gyertyák, s onnan nézzük,
gyöngyöző itallal kezünkben,
a távoli hegy gerincét és alatta Rousillon
felfénylő apró lámpásait.

2023 augusztusában

81

Jenei Gyula

Könyves, rohadós

miatyánk, ki vagy a mennyekben, maradj ott, mi pedig
itt maradunk a földön. ezt egy könyvben olvasom, amit
majd ezerkilencszáznyolcvannégy szeptemberében
lopok első munkahelyemről, egy szegedi könyvesboltból.
picasso prévert nevű francia barátja írja, aki
pár évvel korábban hal meg tüdőrákban. nem csak ezt
csórom akkor el, még három-négy másikat is, de azok
szerzőjére, címére nem fogok emlékezni. verseskötet,
negyven forint az ára. nem is olyan olcsó, mint ahogy,

mondjuk, a kétezer-húszas évekből visszatekintve
gondolhatnánk. tíz forintba kerül egy doboz sopianae,
amit akkoriban szívok. a könyvet hurcolom magammal
albérletből albérletbe, mikor meg már lakásom
lesz, évente egyszer-kétszer, takarításokkor,
kezembe kerül, s leporolom, de közel negyven évig
bele sem olvasok. viszont mindig eszembe jut róla
az az izzadt délután. négyen lopunk könyvet aznap,
csak úgy, balhéből. megtapasztalni, hogy milyen lopni.
könyvet lopni. a hónap elejétől dolgozunk a boltban.
egy lány, akit nem vettek fel az orvosira, a barátnője,
akivel félévente néhány napig szeretjük egymást. vagy
azt hisszük, vagy csak így emlékszem majd, amikor
ezt a verset írom. egy fiú még a társunk, szelíd
hippi. akkorra megforgatja az élet, s pár év múlva
egy sokadik emeleti ablakpárkányról kilép az estébe.
talán meglibben utána a függöny a fölösleges
szirénaszóban. de akkor még délután lesz,
vénasszonyok nyara, számba vesszük a könyveket,
amiket loptunk, aztán este kocsmázni megyünk,
fröccsöket és vodkát iszunk, akkoriban hatvanfokos
a divat. idegen lakásokban alszunk, s ha boldogtalan
álmunkból kiriadunk, hajnalig szeretkezünk.
a könyvesboltban egyszerre mondunk fel. prévert-t
majdnem negyven év után kezdem olvasni.
hamisítatlan huszadik századi költőnek mutatják
a fordítások. tudja mindazt, amit később mi is:
megrohad lassan az ember bizalma, mint a nyomor,
vagy mint az ágyúk acélsövében a szalma. és
megint szeptember, és megint izzadt délután,
és írom ezt, és az ablakpárkányra galamb száll,
benéz. távolabb drónok. háborúk acélszerkezetében
romlik a jövő.